Nüüd tõusis kära ja karjumine, mille sarnast ma weel ei olnud kuulnud, ja mina karjusin ka, sest kui ma enese kõrwal ka kaks tooli ja Maali nägin olewat, arwasin ma, et see kõik maawärisemise läbi oli tulnud.

Õnneks ei olnud aga maawärisemine selle õnnetuse sünnitaja, waid, nagu üteldud, ainult wastkapasteet.

Me tõusime püsti. Äiataat tegi kõik see lupatuse naljaks. Temal hää nalja heita! Ma oleks nutma pidanud häda ja häbi pärast. Ma otsisin enesele ahju kõrwale waiksema koha ja ei ütelnud enese wabandamiseks sõnagi. Et kõik minu ümber naeru kõhistasiwad, naersin ka mina ja waatasin sagedasti wargselt purustatud wastkapasteedi poole.

Wiimaks paluti laua juurde. Äiataat oli nii wiisakas ja pani mu Maali kõrwale istuma. Ma oleksin parema meelega mõne tulepurskawa mäe juures istunud, kui selle iluse, hää neiu kõrwal. Ma istusin kui nõgeste keskel. Silmasid ma üles tõsta ei julgenud.

Kui suppi ulatati, pani neiu Maali minu taldriku ääreni täis — seda ei wõinud ma ometi wastu wõtta. Tal enese jaoks suppi weel ei olnud. Seda kumardamist, mis nüüd supi pärast jälle tuli! Ma arwasin juba ette ära, et selle toga jälle mõni äpardus waritseb. Sellepärast palusin ma Maalit tungiwalt, supp enesele pidada, ja waatasin talle selle juures ta ilusatesse sinistesse silmadesse, aga paraku mitte meie wahel olewa taldriku pääle, ehk ma küll taldriku teisest ääres kinni hoidsin. Sellest siis ka tuli, et tuline supp korraga Maali süle ja riiete pääle jooksis. Seda nähes tõmbasin ma ruttu taldriku oma kätte ja walasin tõmmates teise poole taldriku täit oma sülle. Wennalikult pooleks. Ah, seda ei saa ma ial

unustama! Weel täna on see mulle selgeste mecles. Ja see kallis wähja supp weel!

Maali lahkus silmapilk laua juurest, kuna mina ennast igapidi wabandada püüdsin. Mind tröösticti ja anti mulle teine taldrik. Et minu pülsid weel palawa supi järele aurasiwad, sidusin ma salwrätiku asemel laudlina nurga oma westi nööbiaugu külge. Waheajal oli Maali enesele teised riided selga pannud ja tuli tagasi. Ma wabandasin ennast tuhat korda, nii hästi kui aga mõistsin.

Niipea kui nägin, et ta jälle lahkesti naeratas, sain ka mina jälle röömsamaks ja kuiwatasin taskurätikuga näo higist puhtaks. See õnnetu taskurätik!

Ma olin tindiloo hoopis ära unustanud. Higi pühkides määrisin ma nüüd oma näo-lapikese nii mustaks, et seltskond täiest kõrist naerma plahwatas, kui rätiku jälle taskusse tagasi panin. Ma ei saanud esiotsa oma äpardusest midagi aru, waid naersin ka kaasa, kuni märkasin, et preilid mind näitsiwad kartwat. Alles nüüd tõusis tõsidusepäike mulle üles.

Kohkudes ja ruttu kargasin ma püsti, et kööki ennast puhastama minna. Enesega kaasa tiskusin ma ka laudlina, mille otsa ma enne oma westi külge olin sidunud. Taldrekud, praat, salat, pinatid, pudelid, noad, kahwlid, klaasid, kalad, liha, lusikad, soolatopsid jne — kõik jooksiwad mulle järele. Külalised jäiwad ammuli suuga kui kiwisambad istuma ja maiusroogade nõiduslist kadumist naatama.

Esiotsa, kui nägin, kuda kõik kraam mulle järele tuli, pidasin seda nõiduseks, kuni äiataat jalgadega laudlinale pääle kargas. Siis pääses nurk nööbiaugust lahti. Mina aga ei läinud mitte enam kööki, waid tormasin tuhat nelja

Eesti rahwa Kasuline Kalender 1895, lk. 26